

debat om enkeltsager, som kunne fremme nej-sidens synspunkter.

Det er jo sagen i en nøddeskal, det er jo præcis det, der er foregået. Når vi så ønsker at rejse sagen – og det har jeg i al ubeskedenhed forsøgt at gøre over for statsministeren her i Folketingssalen i en onsdagsspørgetid – så får vi ingen svar, for statsministeren vil ikke forholde sig til de spørgsmål, der bliver stillet.

Jeg håber, at det bliver anderledes under det samråd, vi skal have i Folketingets Europaudvalg sidst på eftermiddagen eller måske først på aftenen. Jeg håber, hr. Ole Stavad får ret i, at nogle kloge folk vil give os svar på de spørgsmål, vi stiller.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg troede jo egentlig, det var spørgsmålet om en uvildig juridisk undersøgelse af forholdet mellem grundloven og Amsterdamtraktaten, vi skulle diskutere, men det vil hr. Kristian Thulesen Dahl altså ikke diskutere. Han vil diskutere noget helt andet, som ikke står på dagsordenen. Derfor vil jeg gerne gøre et par bemærkninger om det.

Regeringen har organiseret sit arbejde med Amsterdamtraktaten på den måde, at centraladministrationen selvfølgelig står til rådighed for ministrene. Ministrene er ansvarlige for centraladministrationens virksomhed, og ministrene har en forpligtelse til at kunne svare på de ting, der dukker op i den offentlige debat.

Det har regeringen sat sig for at organisere, således at samtlige ministerier er inddraget. Det er Udenrigsministeriet, der står for koordineringen af dette, og dette er fuldstændig i overensstemmelse med almindelige regler for, hvorledes embedsmænd inddrages i belysningen af et lovforslag. Det sker ved behandlingen af hvert evig eneste lovforslag her i salen, at embedsapparatet, centraladministrationen, inddrages i arbejdet med at belyse bestemt lovgivning. Det er det, der sker også her, intet andet.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Det kan godt være, jeg skylder hr. Keld Albrechtsen en undskyldning, for jeg tror faktisk, at hr. Kristian Thulesen Dahl er bedre end hr. Keld Albrechtsen til at bortlede opmærksomheden fra sagen.

Men til spørgsmålet om embedsmændene, nu det er rejst af hr. Thulesen Dahl, uanset det ikke hører hjemme under det her punkt, og hans

forsøg på at fremstille det som regeringens misbrug af embedsmænd:

Jeg vil blot sige, at vi jo har indrettet den danske lovgivning så viseligt, at ministrene er ansvarlige for alt, hvad der sker i deres ministerier. Og i stedet for at forsøge at kaste et skær af mistænkelighed ud over det med løse og i øvrigt usande påstande, hvorfor læner hr. Thulesen Dahl sig så ikke lige så stille tilbage og siger: Hvis det er sådan, at jeg har ret i, at regeringen vil misbruge embedsmændene til at gøre noget forkert, så er embedsmændene jo uinteressante, og så er det kun ministrene, der er interessante?

Første gang hr. Thulesen Dahl tager regeringen og en minister i at misbruge embedsmændene til at sige noget forkert, så kan man direkte hænge ministeren. Så viseligt er dansk lovgivning indrettet. Men det ønsker hr. Thulesen Dahl ikke, for han ved godt, at det selvfølgelig ikke vil ske, at regeringen misbruger embedsapparatet.

Anden næstformand (Henning Grove):

Så tager jeg sidste runde med hensyn til det her, og jeg beder om, at man snart kommer tilbage til sagen igen.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg tager også kun ordet igen på grund af de kommentarer, udenrigsministeren kom med, for jeg synes nok, det var noget af en fordrejning af facts i den her sag.

Sagen er jo, at selvfølgelig skal centraladministrationen stå til rådighed for ministrene til at belyse f.eks. lovforslag, som ministeren brugte som eksempel, som der skal arbejdes med i Folketinget, selvfølgelig skal centraladministrationen det.

Men skal centraladministrationen for at få et ja igennem ved en folkeafstemning om en Amsterdamtraktat stå til rådighed med at skrive artikler, med at lave pressemeddelelser, med at grave hele medielandskabet igennem med det ene formål at tage fat om enkeltsager, som kunne give anledning til en øget stemning for et nej? Eller skal centraladministrationen loyalt, når der kommer forkerte faktuelle oplysninger, som både kan være til ja-sidens fordel og til nej-sidens fordel, så selvfølgelig gå ind i arbejdet med lige stor ildhu?

Jeg mener, at loyale embedsmænd, som ikke bliver misbrugt, og som gør deres arbejde